

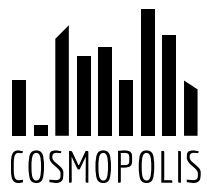

REBECCA RAISIN

KOUZELNÁ PAŘÍŽ

obchůdek

S KNIHAMÍ

COSMOPOLIS

REBECCA RAISIN

KOUZELNÁ PAŘÍŽ
obchůdek
S KNIHAMÍ

Přeložila Jana Kordíková

First published in Great Britain 2016 by Carina,
an imprint of HarperCollins*Publishers* Ltd. under the title
THE LITTLE BOOKSHOP ON THE SEINE
© 2015 Rebecca Raisin

Translation © Grada Publishing a.s. 2023,
translated under licence from HarperCollins*Publishers* Ltd.

Rebecca Raisin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Cover design and motive by www.buerosued.de in Munich
for Aufbau Verlage GmbH & Co. KG in Berlin.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023
Translation © Jana Kordíková, 2023

ISBN 978-80-271-5082-3

Claire Ellisov 

KAPITOLA JEDNA

Ř Í J E N

S těžkým srdcem jsem do výlohy umístila nápis *Všechny knihy za polovinu.*

Jestli se situace rychle nezlepší, brzy tam budu psát: *Končíme, všechno musí pryč.* Jen z té myšlenky mi naskočila husí kůže. Když jsem vyšla ven, abych výlohu zkontrolovala i z chodníku, podzimní obloha byla zbarvená donachova s oranžovými šmouhami.

Pod nohama mi křupaly listy hvězdicového tvaru. Přinutila jsem se k úsměvu. Takový výprodej nemůže škodit, možná se díky němu naše čísla dostanou z červených do černých – což přímo zoufale potřebuju. Zvedli mi totiž nájem. Majitel budovy, výmluvný čtyřicátník s ostrými rysy, na mě poslední dobou začal tlačit – mám prý víc platit a zlepšit organizaci obchodu, protože ty neuspořádané hromádky knížek představují požární riziko. Navýšení nájmu mi rozpočet natáhlo až k prasknutí. Budu muset něco změnit.

Ozval se můj telefon, což mi na tváři vyvolalo široký úsměv. Takhle brzy ráno může volat jenom Ridge. I když jsme spolu chodili skoro

rok, jeho jméno mě stále ještě nutilo k chichotání. Přesto se k němu skvěle hodilo. Když jsem se potkala s jeho milou a kultivovanou maminkou, ujišťovala mě, že mu jméno vybrala dávno předtím, než se v nekonečném seriálu *Báječní a bohatí* objevil jeho jmenovec. Dokonce na tom odhodlaně trvala a tvrdila, že seriálová postava se jejímu synovi nemůže rovnat. Musela jsem s ní souhlasit. Oba sice měli velmi ostře řezané lícní kosti jako správné filmové hvězdy a pronikavý pohled, ze kterého se ženám podlamovala kolena, ale můj přítel rozhodně nebyl jen prázdná nádoba – jeho mysl jsem milovala stejně intenzivně jako dokonalé břišáky a zachmuřený svůdný pohled. A ještě lepší na něm bylo, že mě miloval takovou, jaká doopravdy jsem.

Byl hrdinou milostného příběhu, který jsem zažívala ve skutečném životě, a zítra se měl vrátit z Kanady. Už jsem se s ním týdnů neviděla a toužila jsem po něm tak silně, že jsem z toho sama zrudla.

Rychle jsem pospíchala dovnitř a udýchaně zvedla telefon: „Knihupectví Na Růžku.“

„Tenhle hlas mám tak rád,“ prohlásil sytým a zastřeným tónem. Zatřepetal se mi srdce, když jsem si ho představila na druhém konci linky, ty jeho havraní vlasy a svůdné modré oči. Stačilo, aby po mně vrhl jediný významný pohled, a mně se roztřáslы nohy a byla jsem úplně omámená.

„Co máš na sobě?“ začal.

„Ty jsi nějak zvědavý.“ Musela jsem potlačit smích, protože jsem náš hovor chtěla co nejdříve protahovat. Zatím byl náš vztah mnohem víc na dálku, než jsem čekala, protože jako novinář neustále létal po celém světě. Ze všeho toho odloučení mě často bolelo srdce a dny byly plné otupělosti. Naštěstí jsem měla své knihy a pěkný romantický příběh je ideální bojovník proti osamělosti.

„Jen mi to pověz, nebo ti budu muset zavolat po Skypu, abych se přesvědčil na vlastní oči.“

Když jsem se podívala na své oblečení, musela jsem se ušklíbnout: černé punčochy, černá úzká sukně a modrý svetr plný žmolků, který byl snad stejně starý jako kopce kolem Ashfordu. Na takovou odpověď by asi Ridge zvědavý nebyl a ani já nestála o to, aby si mě po týdnech odloučení představoval právě takhle. „Ty punčochy, co máš tak rád, a...“

V jeho hlase se ozvalo zavrčení. „*Ty punčochy?* S těmi roztomilými podvazky?“

Pohodlně jsem se usadila za pult a hrála si s ofinou. „Přesně ty.“ Zasténal. „Ty mě snad chceš zabít? Vyfoť se...“

„To není třeba. Když budeš hodný, vezmu si zítra večer ty červené.“ Svůdně jsem se usmála. Naše opětovná shledání vždy bývala velmi vášnivá; rozhodně si potrpěl na fyzické projevy lásky. Což pro něj bylo jenom dobře, protože nebylo lehké odtrhnout mě od stránek knih. Když byl doma, opouštěli jsme ložnici pouze v případech, že jeden z nás měl práci. Láska k Ridgeovi mi ukázala spoustu novinek, zvláště v ložnici, kde postupoval až mučivě pomalu, na každé vteřině si dával záležet. Touha po něm mě úplně zaplavila.

Pak se ozval tlumený hlas a tiché vyzvánění telefonu. Ridge komusi něco zamumlal a pak začal: „Pokud jde o zítřek...“ Odmlčel se, ale každá z těch slabik úplně vyzařovala lítost.

Zavřela jsem oči. „Ty nepřijedeš, viď?“ Snažila jsem se nevzdychat, ale stejně to ze mě vyklouzlo. Další zajímavý a významný článek pro něj byla tak lákavá vidina, že prostě nedokázal odolat. Poslední dobou mezi našimi setkáními byly čím dál větší mezery. Chápala jsem, že je pro něj jeho práce důležitá, ale stejně jsem ho

chtěla jen sama pro sebe. Kdyby se tak v maloměstě, kde jsem bydlela, usadil natrvalo.

Vzdychl. „Mrzí mě to, zlato. V Indonésii se rozpoutala jedna aféra a já tam musím jet. Bude to jenom na týden dva, pak si snad budu moct vzít volno.“

Venku se dubové listy pomalým krouživým pohybem líně snášely dolů a dopadaly na zem. Nikdy jsem nebyla vyčítavý typ, ale v podobných okamžicích mě to silně lákalo. Totéž mi totiž Ridge tvrdil už třikrát předtím, když rušil plánovaný příjezd. Pak však po každé někdo zavolal a poprosil ho, aby vyrazil na další štaci, a bylo po dovolené.

„Chápu,“ začala jsem a snažila se předstírat veselí. Občas mi připadalo, jako bych hrála nekonečnou hru na čekanou. Copak se to nikdy nezmění? „Jen pro tvou informaci, odpoledne mám žhavé rande.“

Zalupal po dechu. „Doufám, že mluvíš o rande s nějakým fiktivním hrdinou.“ Sice vtipkoval, ale v jeho hlase zazněl náznak žárlivosti. Možná je pro něj odloučení stejně náročné jako pro mě.

„S děsně sexy postavou z jedné knihy... není sice tak úžasný jako můj skutečný přítel, ale poslouží mi jako náhrada, dokud se ten reálný nevrátí.“

„No, jestli kvůli němu budeš půl noci vzhůru, tak si to pěkně odnese,“ vyhrožoval v žertu. Pak vážnějším tónem dodal: „Ono se to zklidní, Sarah. Tak moc chci být s tebou, že mě z toho úplně bolí na duši. Ale teď když jsem na volné noze, zkrátka musím brát, co je.“

„Já to chápu. Ale občas je toho na mě prostě moc. Jako by někdo zmáčkl tlačítko *pauza* a já zůstala vězet na místě.“ Kousla jsem se do rtu a snažila se přijít na způsob, jak mu to vysvětlit. „Nejde jen

o to, že se mi po tobě stýská... chápu, že s tvou prací to jinak nejde, ale je toho víc. Moc se mi nedaří v obchodě, zvedli mi nájem, každý se nějak rozvíjí a já pořád zůstávám tou starou dobrou Sarah.“

Na stejné křižovatce jsem stála, když jsem potkala Ridge a on mě jako pravý romantický hrdina vzal do náručí. Nějakou dobu mi to stačilo. Vždyť láska přece všechno vyřeší. Ale kromě milostné stránky můj život za moc nestál a já dobře věděla, že za to může můj strach ze změn. Měla bych vystoupit ze stránek svých knih, vlastně radši spíš vyskočit. Měla bych popadnout život za pačesy a pořádně s ním zatřást. Ale jak?

„Zkrátka jsi měla pár náročných týdnů. Nic jiného v tom není. Brzy se vrátím a určitě můžu udělat něco, díky čemu úplně na všechno zapomeněš...“

Při té myšlence mě začalo šimrat v břiše. Sice díky němu za dveřmi ložnice na všechno zapomenou, jenomže pak odjede a na mě se to zase navalí.

Co přesně jsem hledala? Kamarádky už se vdávaly a rodily děti. Kupovaly si domy a zařizovaly je. Zakládaly vlastní firmy. A já dál zůstávala na místě. Jako introvertka jsem byla nejspokojenější v šeru svého obchodu, kde jsem si četla romantické příběhy, abych mezi obsluháním vzácných zákazníků nějak zabila čas, ale nestačilo mi to. V connecticutském maloměstě se nedalo nic moc dělat. A zdejší klidný, mírumilovný život mi vyhovoval, ale nic víc. Bála jsem se, že mi život protéká mezi prsty jen proto, že jsem moc stydlivá na to, abych popadla opratě.

To, co jsem se snažila říct, vlastně nebylo jasné ani mně samotné. Přestala jsem s tím Ridge zatěžovat a raději jsem změnila téma. „Doufám, že je ti jasné, že až přijedeš, nevystrčíš z domu ani špičku

nosu. Vypneme telefony, odložíme počítače a bezpečí postele opustíme jen, když budu potřebovat nakrmit.“ Pořádné postelové radovánky mi zatím postačí a snad se mi brzy podaří rozluštit, o co přesně stojím.

„Co kdybych tě nakrmil já?“ navrhol roztouženě. „Pak bychom z postele nemuseli vylézat vůbec.“

„Sliby chyby,“ vyhrkla jsem a zatajil se mi dech. Doufala jsem, že tahle touha nikdy nevyvane, to mučivě příjemné očekávání.

„Už musím končit, kotě. Jestli se vrátím včas, večer ti zavolám.“

„Určitě mi zavolej! Jinak ti totiž ten fiktivní hrdina dost možná přebere přítelkyni. Ráda bych tě varovala, že je dost sexy.“

„Proč proboha žárlím na literární postavu?“ smál se tiše a svůdně. „Dobře, tak večer. Miluju tě.“

„Taky tě miluju.“

Zavěsil a já zůstala omámená a roztoužená, protože jsem se dozvěděla, že ho zítra neuvidím.

Snažila jsem se myšlenky na Ridge zahnat z hlavy. Kdyby totiž někdo vešel dovnitř a uviděl mé zrudlé tváře, okamžitě mu bude jasné, na co jsem myslela. Proč jenom je tak hrozně přitažlivý a nenuceně sexy.

Ospalé městečko Ashford se brzy probudí pod mlhavým říjnovým světlem. Cedulky na obchodech začnou oznamovat, že je otevřeno, majitelé budou zametat schody a místní se začnou procházet po ulici. Někteří se před chladem schovají do knihkupectví a dopoledne stráví u hrnku teplého čaje v jednom z útulných koutů prostoru, který připomínal labyrint.

Ráda jsem zákazníkům nabízela místo, kde se mohli zdržovat. Hlavní pro mě bylo pohodlí – pokud člověk má hezkou knížku

a něco teplého k pití, co víc by si mohl přát, aby si vylepšil den? Na místech k sezení byly položené koberečky a polštářky. Kabáty si hosté mohli pověsit na háček, našli si židli, přehodili si přes nohy pletené deky a čekala je hodinka či dvě v maximálně relaxačním prostředí.

Chodila jsem po obchodě s péřovou prachovkou, šimrala s ní obálky knih a probírala je ze spánku. Byla jsem si jistá, že jakmile se ke knihám otočím zády, vrtí se a pomrkávají na sebe, jako by se nemohly dočkat, až den konečně začne, do obchodu proniknou první paprsky slabého slunečního světla a dopadnou na ně jako reflektory, jako by chtěly říct: *Tabule kniha je tady pro vás.*

Co kdybych musela zavřít, jako se to nedávno stalo řadě okolních obchodů? Bolela mě vidina, že lidé přicházejí o zážitek z návštěvy skutečného knihkupectví. Není to nejlepší, když člověk může vstoupit do tlumeně osvětleného prostoru a hledat tu správnou knihu? Konečky prstů může přejíždět po hřbetech, čichat báječnou vůni starých děl, listovat jimi a urovnávat oslí uši. Přechází si cizí poznámky na okraji nebo zvýrazněnou pasáž, aby se člověk dozvěděl, která věta nebo metafora zaujala předchozího majitele.

Knihy z druhé ruky v sobě mají tolik života. Řada z nich žila v mnoha domovech, některé jen v jednom. Vozily se v letadlech, cestovaly na prosluněné pláže, mačkaly se v batohu a dostaly se až na vysoké hory, kde byl velmi řídký vzduch.

Některé z nich někdo četl ve vaně ovoněné růžemi, vlhkost je celé zkroutila a zvětšila jim objem. Na jiných byly na stránce s věnováním dětské čmáranice od malých prstíků, které hledaly prázdný prostor, kde by zanechaly stopu. Byly tu i nedotčené romány, které někdo pročítal velmi opatrně a používal záložky, zlehka převracel listy, jako by svůj vzácný poklad rozhodně nechtěl poškodit.

Já je milovala úplně všechny.

A jen těžko se mi s nimi loučilo. Ale roky obchodu s knihami už mě zocelily. Musela jsem je nechat jít dál a pokaždé jsem si usilovně přála, aby je někdo četl dobře a často.

Moje nejlepší kamarádka Missy tvrdila, že jsem totální cvok a v tom svém zřeřelém obchodě trávím až moc času. Věřila jsem totiž tomu, že se mnou moje knihy komunikují. Občas tiše vzdychly, když si za úsvitu protahovaly vazbu, někdy bzučely, když se nemohly dočkat zákazníka, co postával poblíž a chystal se pohladit jejich hřbet, aby mu pak na přivítanou mohly zašvelelit stránkami. Knížky byly, pokud šlo o jejich budoucí majitele, trochu vybíravé. Když se přiblížila vhodná osoba, vydávaly téměř slyšitelné šumění. Většina lidí neví nic o tom, že to knihy si vybírají své čtenáře, a to přesně v době, kdy je potřebují.

Venku zesílil vítr, zvedl listy ze země a ve víru je proháněl ulicí. Já si mnula ruce, abych si je zahřála, a zamířila jsem do čítárny, kde jsem do krbu přiložila pár polínek. Teplota každý den o něco poklesla a praskání a prskání žhnoucího krbu v obchodě zajišťovalo příjemný hudební doprovod, který konejšil podobně jako objetí.

Knihy vyrovnané ve dvou řadách v čítárně nebyly na prodej, ale každý si je mohl prohlížet a užívat přímo na místě. Byli to moji největší oblíbenci, se kterými jsem se nedokázala rozloučit. Získala jsem rozsáhlou knihovnu od muže, kterému zemřela manželka trpící obdobnou posedlostí jako já. Teď to působilo, jako by tu byla s námi. Její sbírka – nezbytná součást jejího života – žila dál i dlouho po jejím odchodu. A já si jí nikdy nepřestanu vážit.

Když jsem se vrátila zpět do přední části obchodu, ulice se probírala k životu. Majitelé se pohybovali před svými obchody a zdravili

se s prvními zákazníky, případně se lopotili s křídovými tabulemi, na kterých upozorňovali na své zboží. Zamávala na mě kamarádka Lil z Perníčkové kavárny. Když jsem uviděla její obrovské těhotenské břicho, přimělo mě to k úsměvu. Otevřela jsem vchodové dveře a závan větru mi sfoukl vlasy z obličeje a rozpochyboval stránky knih.

„Buď na sebe opatrná!“ křikla jsem na ni. Lil už měla každým dnem rodit, ale trvala na tom, že bude dál chodit do práce. Všichni jsme teď čelili náročnému období, takže Lil pracovat musela, ale tvrdila, že jen chce všechno dát do pořádku, než bude muset odejít. Její nejlepší kamarádka a jediná zaměstnankyně CeeCee říkala, že hnízdí.

Lil pohodila blondátými kučery. „Kdybych na sebe byla ještě opatrnější, tak už bych mohla jenom spát v posteli! A jak bys asi přežila den bez pravidelné dávky čokolády?“ Vít ke mně donesl její slova vesele pomíchaná.

„To je pravda,“ souhlasila jsem. „Jakmile mi začne kručet v břiše, jsem u tebe.“ Pracovat proti jejich kavárně bylo úplné mučení – do obchodu mi neustále pronikala vůně horké čokolády nebo kvásková vůně čerstvě upečeného chleba. Pak jsem pokaždé musela přejít ulici a dožadovala se nakrmení, sesunula se na jejich pohovku, zatímco ony kolem mě kmitaly a plnily všechny mé gastronomické sny. Dívky z kavárny pro mě byly skvělé přítelkyně, často mi poskytl onu příslovečnou herdu do zad, když se domnívaly, že bych měla opustit svou komfortní zónu a pro změnu vyzkoušet něco nového, například lásku.

Domluvily mi schůzku s Ridgem, protože jim bylo jasné, že sama bych se k tomu nikdy neodhodlala. Když jsem se s ním poprvé setkala, netušila jsem, proč by se významný reportér z New Yorku měl zajímat o holku ze zapadákova. Ne že bych si o sobě snad myslela,

že nejsem dost dobrá, ale naše životy od sebe zkrátka dělil snad milion let a lidi jako on byli v Ashfordu velkou vzácností.

Ovšem kamarádky to viděly jinak a doslova mě postrčily do jeho náručí – na večírku ve stejný večer, kdy došlo k neblaze proslulé aféře s pánským rozkrokem. Nejde úplně říct, že do Ridge jsem se zamilovala právě ve chvíli, kdy jsem se po „pádu“ na nerovné terase ocitla s obličejem přitisknutým k jeho choulostivé oblasti, ale moc vzdálené pravdě to vlastně není. Moje takzvané kamarádky celý večer předem naplánovaly, včetně oné „nechtěné“ herdy do zad od Lil, kvůli které jsem se Ridgeovi sesunula k nohám a ocitla jsem se na kolenou s hlavou blízko jeho klína. Zrychlil se mi dech, protože se mu vyhrnul svetr, džíny sklouzly dolů a já měla velkolepou příležitost prozkoumat jeho vypracované břišní svaly. Rty jsem měla jen kousíček od jeho opálené kůže, pak mi však pomohl vstát dřív, než jsem stačila zjistit, jak chutná. Spalovala mě neodolatelná touha vědět, jakou asi má příchut'. To jsou následky toho, když dívka přečte příliš mnoho romantických příběhů.

Když si ten večer vybavím, znovu mi zrudnou tváře, protože to ode mě bylo velmi netypické chování. Co kdybych opravdu jazykem přejela po jeho nahé kůži? Určitě by vzal nohy na ramena dřív, než by přinesli předkrm. Ale přesně takhle na mě působil. Úplně se mi zatmělo v hlavě a tělo začalo fungovat samovolně, a to včetně tisíce představ, které by mě s jiným mužem ani nenapadly. Na vlastní kůži jsem se přesvědčila, že láska na první pohled skutečně existuje.

Do reality mě vrátil Lilin znělý smích. „Tak brzy nashle. Bude na tebe u nás čekat čokoládové suflé.“

„Ty bys snad k pokušení svedla i samotného ďábla!“ zavtipkovala jsem, mávla jí a pak se opět vrátila do tepla svého obchodu.

Pípl mi e-mail a já se hnala k počítači, abych zjistila, od koho je. Přesně tak „vzrušující“ byl můj život bez Ridge. Stačí jeden e-mail a já se můžu přerazit, jen abych zjistila, kdo mi píše. Za normálních okolností jsem totiž běhala jenom kvůli čokoládě, a i v tom případě se jednalo spíš o svižnou chůzi.

obchod@maleknihkupectvi.fr

Psala Sophie, moje úžasná kamarádka z Paříže. Vlastnila slavné knihkupectví Bylo nebylo na břehu Seiny. Propojily jsme se díky mému knižnímu blogu a od té doby se z nás staly důvěrné kamarádky – vzájemně jsme spolu sdílely všechny radosti a strasti knihkupeckého života. Byla milá a okouzlující, knihy zbožňovala se stejnou intenzitou jako já, věřila, že jsou přenosnými kouzly a balzámy pro duši.

Otevřela jsem e-mail a začala si ho číst:

Ma chérie!

V Paříži už nevydržím ani den. Manu mi zlomil srdce – vlastně mi ho vyrval z hrudníku a pošlapal. Dny jsou tady úplně nekonečné a já nemůžu popadnout dech. Chodí si kolem obchodu, jako by se vůbec nic nestalo. Mám pro tebe návrh. Prosím, jakmile to bude možné, zavolej mi.

S láskou

Sophie

Chudák Sophie. O její velkolepé aférce s úžasným mladíkem lehce po dvacítce, který k ní často chodil do obchodu a citoval slavné básníky, jsem si vyslechla úplně všechno. Jejich vztah byl poměrně bouřlivý a ona si často dělala starosti, že Manu se zajímá i o jiné

ženy. Dokonce i když ho držela za ruku a procházeli se spolu po dlážděných pařížských uličkách, vrhal obdivné pohledy po ženách, které je mýjely.

Rychle jsem jí odpověděla, že jestli má čas, klidně mi může hned zavolat po Skypu. Během několika vteřin mi na počítači začal blikat příchozí hovor.

Na obrazovce se objevil její obličej, kaštanové vlasy v elegantním drdůlku, rty natřené růžovou rtěnkou. Přestože měla zlomené srdce, na první pohled to na ní člověk nepoznal. Francouzi dokázali za každých okolností působit vyrovnaně a klidně, ať už se v jejich složitých životech odehrávalo cokoli.

„Drahoušku,“ prohlásila a kývla na mě. „Je to sukničkář, úplný Casanova, ku...“ Než stihla dokončit další přízvisko, zlomil se jí hlas. „Chodí s holkou, které patří vedlejší obchod!“ Oči jí žhnuly, ale výraz v obličejí zůstal klidný.

Zalapala jsem po dechu. „S jakou holkou? S tou květinářkou?“

Sophie zavrtěla hlavou. „Ne, z druhé strany, s dívkou z prodejny sýrů.“ Ušklíbala se. O lidech ze Sophiina okolí už jsem toho slyšela tolik, že jsem o nich měla slušný přehled.

„S Giselle?“ vyhrkla jsem nevěřícně. „Vždyť je zasnoubená – myslela jsem, že se má každou chvíli vdávat, ne?“

Sophie vykulila oči. „Zasnoubení zrušila a teď celému světu oznamuje, že ji můj Manu požádal o ruku a že si spolu chtějí zařídit dům a okamžitě si pořídít děti...“

Přitiskla jsem si ruku k ústům. „Děti! To by ti přece neudělal!“ Sophie už táhlo na padesát a o dětech se Manuovi jemně zmínila, on ji však okamžitě odbyl, že děti za žádnou cenu nechce.

Pak se ozval zvonek na dveřích obchodu, Sophie se stáhl obličej,